

Vaj Kiland i Penelopi Vord

SKRIVENE PORUKE

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Vi Keeland, Penelope Ward

HATE NOTES

Copyright © 2018 By Vi Keeland & Penelope Ward

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Kimberli jer je pronašla
Ridu i Šarlot odgovarajući dom.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

POGLAVLJE 1

Šarlot

Pre godinu dana ovde ni mrtva ne bih ušla. Nemojte pogrešno da me shvatite – nisam snob. Mama i ja nekada smo satima pročešljavale radnje s polovnom garderobom. A to je bilo u ono vreme kad su se te radnje zvale *Gudvill* i kad su se mogle naći uglavnom u radničkim predgrađima. Danas se polovno zove vintidž i prodaje se na Aper Ist Sajdu za malo bogatstvo.

Uvela sam „blago iznošeno“ u modu još pre renoviranja Bruklina devedesetih.

Nisu mi smetale sekundhend prodavnice. Nije u tome bio problem. U vezi sa polovnim venčanicama mučile su me priče koje su nosile sa sobom.

Kako su se te venčаницe našle ovde i zašto?

Izvukla sam venčanicu *Vere Vong* u kroju zvonaste balske haljine sa unakrsno opšivenim gornjim delom i kaskadnim tilom suknje. *Bajkovita očekivanja. Razvod posle šest meseci, zaključila sam.* Strukirani model *Monik Luije* sa delikatnom čipkom – *mladoženja stradao u stravičnoj saobraćajnoj nesreći.* Bolom skrhana nesuđena mlada donirala je venčanicu

lokalnoj crkvi za godišnji bazar i prikupljanje dobrotvornih sredstava. Za male pare haljinu je uzela iskusna šoperka i utrostručila uloženo preprodavši je.

Svaka polovna haljina ima svoju priču, a moja je visila sa ostalima iz kategorije *Ispostavilo se da je prevrtljivi, prevrantski, preljubnički kučkin sin*. Uzdahnula sam i vratila se do dve žene koje su na ruskom ćaskale kod kase.

„Ta je iz kolekcije za narednu godinu?“ upitala je viša od dve sa bizarno nejednako iscrtanim obrvama.

Trudila sam se da ne buljim u njene obrve, ali nisam uspela. „Da, *Markiza*, prolećna kolekcija.“

Žene su se dale na prelistavanje kataloga iako sam im rekla pre dvadeset minuta kad sam ušla da je moja venčаница iz neregistrovane buduće kolekcije. Pretpostavljala sam da su htela da steknu predstavu o ceni.

„Mislim da je nećete tu naći. Moja svekrva...“ Ispravila sam se. „Moja bivša buduća svekrva je rođaka jednog od dizajnera. Oni su dalji rod, tako nešto.“

Zurile su u mene nekoliko trenutaka a onda su nastavile da ćucore.

U redu. „Verovatno vam treba još vremena da razmislite“, promrmljala sam.

U zadnjem delu radnje, pronašla sam police označene kao šiveno po meri – Ručni Rad. Nasmejala sam se. Todova majka bi dobila srčani udar ako bi saznala da sam venčаницу odnela kod nepismenih prodavačica polovne robe, na mesto gde su oznake napisane sa slovnom greškom. Uvredila se što je nisu poslužili šampanjcem kad sam otišla da probam venčanu haljinu. Bože, stvarno sam bila pijana od Rotovih kul-ejda i umalo se nisam pretvorila u jednu od onih oholih kučki.

Prelazeći rukom po ručno rađenim venčanicama, uzdahnula sam. Ove haljine kriju verovatno još interesantnije priče.

Svestrane mlade previše slobodne duhom za njihove dosadne momke i muževe. To su bile pametne žene jake volje koje su išle protiv ustaljenog, uobičajenog života, koje su učestvovala u protestnim marševima, žene koju su znale šta žele.

Zastala sam kod bele haljine ukrašena krvavocrvenim ružama. Gornji deo u obliku korseta imao je crvene obrube. *Ostavila je momka bankara zbog Francuza slikara iz komšiluka*. *Ovu haljinu nosila je na venčanju s Pjerom*.

Nije bilo modnih kreatora koji bi zadovoljili ukus tih žena jer su one tačno znale šta žele i nisu se ustručavale da to kažu. Sledile su želje svoga srca. Zavidela sam im. Nekada sam i ja bila jedna od njih.

Duboko u sebi bila sam takva, samo svoja, nezavisna. Kad li sam skrenula s tog puta, zalutala i postala konformista? Nisam imala harbrosti da Todovoj majci kažem ono što osećam, zato sam pre svega i završila sa skupom, dosadnom venčanicom.

Kad sam stigla do poslednje haljine u odeljku ručno rađenih, morala sam da se zaustavim.

Perje!

Najlepša perca koje sam u životu videla. A ova haljina nije bila bela; bila je bežbledoružičasta. Ova haljina je imala sve. Upravo bih takvu izabrala da sam mogla da uzmem ručno rađenu venčanicu. Nije to bila tek haljina. Bila je ONA PRAVA. Iz blago zaobljenog gornjeg dela bez bretela, virila su mala, tanka pera kod linije vrata. Čipkom je bio pokriven čitav taj gornji deo, koji je vodio do divne pripijene duge suknje. A na dnu me je dočekaao krešendo perja. Haljina je pevala. Bilo je to čarobno.

Jedna od žena u prednjem delu radnje, kod kase, videla me je kako gledam haljinu.

„Mogu li da je probam?“

Klimnula je glavom, i povela me u kabinu pozadi.

Skinula sam se i pažljivo navukla venčanicu. Nažalost ispostavilo se da mi je haljina iz snova za broj mala. Sve ono ždranje od stresa uzelo je svoj danak.

Ostavila sam da pozadi bude otkopčana i divila se sebi u ogledalu. Taj odraz nije izgledao kao devojka od dvadeset sedam godina koja je upravo šutnula svog nevernog verenika. Ta devojka nije izgledala kao da mora da proda venčanicu da bi jela i nešto drugo pored supe s rezancima dvaput dnevno.

U toj haljini osećala sam se bezbrižno. Kao da je ceo svet moj. Nisam htela da je skinem. Ali, da budem iskrena, znojila sam se i nisam htela da je upropastim.

Pre no što sam je skinula, pogledala sam se u ogledalo još jednom i predstavila se osobi iz mašte koja mi se divila.

Zauzevši samopouzdanu pozu s rukama na kukovima, rekla sam: „Zdravo, ja sam Šarlot Darling.“ Nasmejala sam se jer sam zvučala kao reporterka TV-vesti.

Kad sam se izvukla iz haljine, plavi pravougaoni papirić privukao mi je pažnju. Bio je zakačen s unutrašnje strane, u postavu.

Nešto pozajmljeno, nešto plavo, nešto staro, nešto novo. Tako to ide, zar ne? Ili sasvim drugim redosledom?

Palo mi je na pamet da je to parče papira možda trebalo da bude „nešto plavo“.

Podigavši bliže k sebi celu haljinu, začkiljila sam da pročitam poruku. U vrhu je bilo utisnuto *Sa stola Rida Istvuda*. Prelazila sam prstom preko slova dok sam čitala.

Za Alison...

„Rekla je: ‘Oprosti mi što sam sanjar.’ Uzeo ju je za ruku i odgovorio: ‘Oprosti mi što nisam došao ranije da sanjam sa tobom.’“ – Džej Ajron Vord

*Hvala ti što si mi ostvarila sve snove.
Tvoja ljubav, Rid*

Srce je počelo da mi jako bije. To je bilo nešto najromantičnije što sam u životu pročitala. Nisam mogla ni da zamislim kako se ova venčаница našla ovde. Kako je bilo koja žena pri zdravoj pameti mogla da se odrekne ovako velike i važne uspomene? Iako sam i u prvi mah pomislila da je ova haljina sve što se poželeti može... sad je i definitivno bila sve što čoveku treba.

Rid Istvud ju je voleo. *Oh, ne!* Nadala sam se da Alison nije umrla. Jer, muškarac koji napiše takve reči, ne može prosto prestati da voli.

Prodavačica mi je doviknula. „Da li je sve u redu?“

Povukla sam zavesu i rekla joj. „Da... da. Izgleda da sam se zaljubila u ovu haljinu. Jeste li odredili koliko mogu da dobijem za moju *Markizu*?“

Odmahnula je glavom. „Ne dajemo novac. Samo kredit u robi.“

Sranje.

Stvarno su mi bile potrebne pare.

Pokazala sam na bežružičastu venčanicu s percima. „Koliko bi ova koštala?“

„Možete da je dobijete u razmeni za vašu firmiranu haljinu.“

Našla sam se u iskušenju. Ova venčаница bila je moja spiritualna zaštitnica. Osećala sam se kao da je poruku napisao moj savršeni verenik iz mašte. Nisam htela da nagađam koja priča stoji iza te venčаницe. Htela sam da je proživim, da stvorim svoju priču s ovom haljinom. Možda ne danas, ali jednom u budućnosti. Htela sam muškarca koji će me poštovati, koji želi da deli moje snove, i koji me bezuslovno

voli. Želela sam muškarca koji će mi ostavljati poruke poput ove koju sam našla.

Ta haljina mora da bude u mom ormanu kao svakodnevno podsećanje na to da prava ljubav može da postoji.

Izgovorila sam reči pre no što sam stigla da se predomslim. „Uzeću je.“

POGLAVLJE 2

Šarlot

Dva meseca kasnije

Mom rezimeu bilo je potrebno renoviranje. Nakon dva sata pretraživanja po oglasima za posao, shvatila sam da ću morati malo da uvećam i ulepšam spisak svojih veština, znanja i sposobnosti.

Bedni privremeni posao s kojim se danas rastajem, mogao bi se predstaviti kao značajan doprinos poslovnom iskustvu. U najmanju ruku, izgledaće dobro na papiru. Pokrenula sam svoj tužni izgovor za radnu biografiju u *Vordu* i dodala poslednje radno mesto u zvanju pravnog asistenta.

Vorman i saradnici. Eh, u ovom slučaju, to ime zaista puno govori. Dejvid Vorman, advokat kod kojeg sam upravo završila tridesetodnevno tezgarenje zaista je bio pola čovek pola crv. Nakon što sam upisala datum i adresu, zavalila sam se u naslon stolice i razmišljala o tome šta bih mogla da navedem kao iskustvo stečeno u radu za tu magareću guzicu.

Da vidimo. Kuckala sam vrhom prsta po bradi. *Šta sam uradila za tog crva ove nedelje? Hm...* Juče sam mu sklonila

ruku sa svog dupeta zapretivši da ću podneti tužbu poverenici za zaštitu rodne ravnopravnosti. Da, to zaista zaslužuje da nađe svoje mesto u mom rezimeu. Napisala sam:

Sposobna za obavljanje više zadataka istovremeno u stresnom okruženju.

U utorak, crv me je naučio kako da vratim unazad datume na mašini za štampanje koverata s poštanskim žigovima tako da poreska uprava pomisli da je njegov zakasneli ček stigao na vreme i da mu ne naplate zatezne kamate. *Veoma korisno.* To je takođe trebalo dodati.

Postiže odlične rezultate kada treba u okviru kratkog roka odgovoriti postavljenom zadatku.

Prošle nedelje poslao me je u *La Perlu* da izaberem dva poklona – nešto lepo za ženin rođendan, i nešto seksi za njegovu „prijateljicu“. Mogla sam da uzmem i nešto za sebe na račun tog kretena. Bog sveti zna da nisam mogla sebi da pružim tange od tridest osam dolara tih dana.

Iskazuje izvanrednu radnu etiku i posvećenost projektima.

Nakon što sam u sličnom tonu dodala još nekoliko dostignuća, poslala sam svoju radnu biografiju agencijama za zapošljavanje i nagradila se do vrha punom čašom vina.

Vodila sam istinski uzbudljiv život. *Dvadeset sedam godina, sama, bez momka, u Njujorku petkom uveče a već sam navukla trenerku i majicu s kratkim rukavima iako nema još ni osam sati.* Ali nisam imala želju za provodom, za izlascima. Nisam imala želju da platim šesnaest dolara da bih pijuckala

martini u fensi baru u kojem muškarci nalik Todu nose skupa odela kojima kriju vučju prirodu. Umesto toga, odlučila sam da preko Fejsbuka vidim kako drugi žive – odnosno da vidim ono što o svom životu javno pokazuju.

Moj odeljak za novosti bio je pun tipičnih postova za petak uveče – osmeha sa šanka, snimaka jela i beba koje su neki od mojih prijatelja već dobili. Rasejano sam gledala slike i pijuckala vino... dok nisam naišla na fotografiju od koje su mi se ukočili prsti na mišu. Tod je podelio s prijateljima sliku koju je postavio neko drugi. Na slici su bili on i žena ruku podruku – žena je ličila na mene. Mogla bi bez problema da prođe kao moja sestra. Plava kosa, velike plave oči, bled ten, pune usne i budalast pogled pun obožavanja kakav sam i ja nekada imala u Todovom društvu. Bili su svečano obučeni. Pomislila sam da su se spremili da odu nekome na venčanje. A onda sam pročitala potpis slike:

*Tod Rot i Madlin Eldžin objavljuju veridbu.
Njihovu veridbu?*

Pre sedamdeset sedam dana – nije da sam brojala – *naša* veridba je okončana. I već je zaprosio drugu? Za boga miloga, nije čak ni ona s kojom me je prevario.

Mora da je u pitanju greška. Ruka mi se tresla od besa dok sam mrdala mišem naokolo. Pritisnula sam vezu do Todove fejsbuk stranice. Ali, naravno, nije bila greška. Našla sam desetak poruka sa čestitkama – čak je i odgovorio na nekoliko. Postavio je i sliku na kojoj verenicu drži za ruku s venčanim prstenom u prvom planu. *Mojim. Venčanim. Prstenom.* Moj rafinirani bivši nije se udostojio ni da promeni prsten kojim sam ga gađala dok je zakopčavao pantalone kad sam ga uhvatila na delu u preljubi s onom namigušom. Nije bilo šanse ni da je promenio dušek na krevetu na kojem smo spavali pune dve godine pre no što sam se iselila. U stvari,

Madlin je verovatno već zauzela mesto u Rotovom lancu robnih kuća – sedela za mojim starim stolom, na poslu koji sam ja ostavila da ne bih morala da gledam Todovo preljubničko, prevarantsko lice svakog dana.

Osećala sam... Nisam tačno znala kako se osećam. Zgađeno. Poraženo. Ogorčeno. Razgnevljeno. *Zamenljivo*.

Začudo, nisam osećala ljubomoru što je muškarac za kojeg sam mislila da ga volim, nastavio dalje sa svojim životom. Samo me je jako bolelo što me je tako lako zameniti. Time se potvrdilo da ono što smo imali uopšte nije bilo posebno. Kad sam raskinula s njim, zakleo se da će me ponovo osvojiti – rekao mi je da sam ljubav njegovog života i da ga ništa ne može sprečiti da mi dokaže da nam je suđeno da budemo zajedno. Cveće i pokloni prestali su da stižu posle dve nedelje. Telefonskih poziva posle treće nedelje nije više bilo. A sad znam i zašto – našao je ljubav svog života, *ponovo*.

Zapanjivši čak i sebe, nisam plakala. Samo sam bila tužna. *Stvarno tužna*. Pored toga što mi je uzeo nekoliko godina života, stan, posao i ponos, Tod me je lišio ideala – vere u pravu, iskrenu, istinsku ljubav.

Zavalila sam se u naslon stolice i zažmurila, duboko udahnuvši nekoliko puta. Onda sam odlučila da neću dopustiti da me te novosti ostave na kolenima. *Sve ovo je sranje!* Nisam imala drugog izbora. Morala sam nešto da preduzmem. Zato sam uradila ono što bi uradila svaka devojka zgaženog dostojanstva iz Bruklina nakon što otkrije da bivši verenik nije sačekao ni da se krevet ohladi pre no što je kući doveo drugu ženu.

Dovršila sam flašu vina.

* * *

Da. Napila sam se. Bila sam pijana.

Čak i da nisam zaplitala jezikom, to što sam sedela u venčanici s perjem, otkopčanoj na leđima, i potezala direktno iz flaše, možda bi me odalo. Zbacila sam glavu nimalo u damskom maniru i iskapila ono što je ostalo pre no što sam tresnula flašom po stolu. Laptop je poskočio, i od toga se vratio u život iz neaktivnog stanja. Srećni par ponovo me je pozdravio.

„I tebi će isto da uradi.“ Uperila sam prstom u ekran. „A znaš zašto? Jer onaj koji jednom prevari, uvek vara...“

Prokleta perca s venčаницe ponovo su me zagolicala po nozi. Po deseti put u poslednjih sat vremena. I svaki put pomislila bih da mi neka bubica mili po nozi ispod haljine. Kad sam posegla rukom da je zgnječim, očešala sam se o nešto i shvatila šta je. *Plava poruka*.

Uhvativšu porub, zadigla sam haljinu i ponovo pročitala poruku.

Za Alison...

„Rekla je: 'Oprosti mi što sam sanjar.' Uzeo ju je za ruku i odgovorio: 'Oprosti mi što nisam došao ranije da sanjam sa tobom.'“ – *Džej Ajron Vord*

Hvala ti što si mi ostvarila sve snove.

Tvoja ljubav, Rid

Srce mi je ispustilo čežnjiv uzdah. *Tako lepo. Tako romantično*. Šta li se desilo sa to dvoje pa je ova izuzetna haljina završila na pijanoj devojci umesto da se čuva i prenosi pokolenjima? Za ono što sam naumila bilo je malo šanse, ali nisam mogla više da gledam Toda. Upisala sam u polje za pretraživanje Fejsbuka: *Rid Istvud*.

Možete zamisliti koliko sam se iznenadila kad su se pojavila dva rezultata iz Njujorka. Prvi momak je verovatno imao pedeset i nešto godina. Iako je haljina bila previše seksi za mladu njegovih godina, ipak sam odlučila da se obavestim za svaki slučaj. Rid Istvud imao je suprugu Medž i zlatnog retrivera po imenu Klint. Imao je takođe i tri ćerke i plakao je dok je jednu od njih pratio do oltara prošle godine.

Iako je deo mene silno pozeleo da baci pogled na venčane fotke Ridove ćerke da bih sebe još malo namučila, prešla sam na sledećeg Rida Istvuda.

Otreznila sam se u trenu kad se njegova slika sa fejsbuk-profila pojavila na ekranu. *Ovaj* Rid Istvud bio je zgodan da umreš. U stvari, bio je tako neverovatno zgodan da sam pomislila da je šale radi stavio sliku nekog manekena. Ali kad sam pritisnula mišem na fotografiju, našla sam još slika istog muškarca. I na svakoj je bio sve lepši. Nije ih bilo previše, ali na poslednjoj je pored njega stajala žena. Fotografija je snimljena pre nekoliko godina. Bila je to njihova veridbena slika – Rid Istvud i *Alison* Bejker.

Pronašla sam autora plave poruke i njegovu ljubav.

Moj mobilni telefon plesao je na noćnom stočiću kao meksički pasulj skakavac u vrelom tiganju. Pružila sam ruku i dohvatila ga baš kad je prebacio poziv na govornu poštu. Pola dvanaest. Stvarno sam se obeznanila. Pokušala sam da progutam, ali usta su mi bila suvlja od pustinje. Bili su mi potrebni velika čaša vode, aspirin, kupatilo i spuštene roletne da me zaštite od groznog bleštavog sunca.

Odvukavši svoje mamurno dupe u kuhinju, naterala sam se da pijem vodu iako mi je od toga pripalo muka. Postojala je ozbiljna mogućnost da se tečnost i pilule u bliskoj budućnosti

vrata putem kojim su došle. Morala sam da prilegnem. Na povratku u spavaću sobu, prošla sam pored laptopa, bolnog podsećanja na prethodno mučno veče – zašto sam morala da popijem sama flašu vina.

Tod se ponovo verio.

Bila sam besna, ljuta na njega, jer sam se danas osećala usrano. I još više ljuta na sebe što sam mu dozvolila da mi upropasti još jedan dan života.

Uh.

Sećanje na prošlo veče bilo je maglovito, ali je zato, naravno, slika srećnog para bila jasna kao dan. Talas panike iznenada me je zapljusnuo – *Bože, nadam se samo da nisam napravila neku budalaštinu koje se ne sećam.* Pokušala sam da ignorišem tu misao, i čak sam stigla do vrata sobe, ali nije bilo šanse da se ljudski odmorim s tim uznemirujućim osećanjem. Vrativši se do stola, uključila sam laptop i odmah pogledala imejlove. Uzdahнула sam s olakšanjem kad sam otkrila da nisam slala poruke Todu i odvukla sam se u krevet.

Bilo je rano popodne kad sam konačno ponovo počela da se osećam kao čovek i otišla da se istuširam. Kad sam s tim završila, izvukla sam mobilni telefon s punjača i sela na krevet kose umotane u peškir, i pregledala SMS-ove. Setila sam se da me je telefon ranije probudio tek kad sam videla da imam novu poruku govorne pošte. Verovatno od nekoga iz agencije za zapošljavanje ko je hteo da mi protraći vreme pozivom na razgovor iako nije imao posao da mi ponudi. Pritisnula sam dugme za preslušavanje i dohvatila četku da se očestljam.

„Gospođice Darling, ovde je Rebeka Šelton iz Istvud proper-tisa. Zovem u vezi s vašim zahtevom da pogledate penthaus-apartman u Milenijumskoj kuli. Danas u četiri imamo zakazanu prezentaciju. Gospodin Istvud biće na raspolaganju

ukoliko želite da vas povede u obilazak nekretnine nakon toga, oko pet po podne. Molim vas javite nam da li vam to odgovara. Naš broj telefona je...“

Nisam čula broj jer sam ispustila telefon na krevet. *Oh, bože!* potpuno sam zaboravila da sam uhodila dasu koji je napisao plavu poruku. Kao koz maglu dolazili su mi delići sećanja. Njegov lik. *Beskrajno zgodan.* Kako sam to mogla da zaboravim? Sećam se da sam pogledala njegove slike... a onda biografiju... što me je dovelo do veb-sajta *Istvud propertisa.* Ali posle toga, ničeg se ne sećam.

Zgrabivši laptop, pogledala sam pregled poslednjih pretraživanja, i pritisla vezu za veb-sajt koji sam poslednji posetila.

Istvud propertis su jedna od najvećih samostalnih brokerskih firmi na svetu. Mi povezujemo najprestižnije i najekskluzivnije nekretnine i imanja sa odgovarajućim kupcima, obezbeđujući aposlutno zaštitu privatnosti obema stranama. Bez obzira da li na tržištu tražite luksuzni penthaus u Njujorku s pogledom na park, ili imanje na obali u Hemptonu, ili želite čarobno utočište na planinama, ili ste spremni da nađete mir na sopstvenom ostrvu, Istvud je mesto gde vaši snovi počinju.

Ispod je bio link za pretraživanje stanova, kuća i imanja, pa sam upisala ono što je žena pomenula u poruci govorne pošte: *Milenijumska kula.* I naravno, penthaus je bio na prodaju. Za samo dvanaest miliona dolara sam mogla da dođem u posed stana na Kolumbus aveniji sa neometanim, veličanstvenim pogledom na Central park. *Dajte da vam napišem ček.*

Nakon što sam balila na video i dvadesetak fotografija, pritisla sam dugme da zakažem obilazak nekretnine. Pojavila se nova stranica. Na vrhu je pisalo: *Radi zaštite privatnosti i bezbednosti naših klijenata, svi zainteresovani kupci u obavezi su da popune obrazac sa odgovarajućim podacima. Samo*

će kupci koji zadovoljavaju naše najstrože kriterijume biti kontaktirani.

Frknula sam. *Imaš sjajne kriterijume, Istvude.* Nisam bila sigurna ni da imam dovoljno novca da metroom odem do centra da vidim taj ljupki stan, a kamoli da ga kupim. Samo sveti bog zna šta sam napisala da bih zadovoljila najstrože kriterijume.

Zatvorila sam stranicu veb-sajta, htela da isključim laptop i da se vratim u krevet ali poželela sam da još jednom bacim pogled na Gospodina Romantičnog na Fejsbuku.

Bože, bio je zgodan. Šta ako bih...

Ne bi trebalo.

Ništa dobro nije proizašlo od pijanih pomisli.

Ne bih mogla.

Ali...

Taj zgodni momak.

I ona poruka.

Tako romantično. Tako lepo.

Osim toga... nikad nisam videla kako izgleda penthaus-stan od dvanaest miliona dolara.

Stvarno ne bi trebalo.

A opet... poslednje dve godine radila sam sve što treba. I gde me je to dovelo?

Dovelo me je tačno dovde – mamurna i nezaposlena sedim u ovom bednom stanu. Možda je vreme da za pro-menu radim ono što ne treba. Uzela sam telefon i pustila da mi prst neko vreme lebdi iznad dugmeta za uzvratni poziv.

Ma, nek ide sve.

Niko neće za ovo saznati. Možda bude zabavno. Doteraću se i glumiti bogatašicu sa Aper Vest Sajda i zadovoljiću rado-znalost, videću da li je u onome što me je kopkalo u vezi s tim muškarcem bilo neke osnove. Šta tu ima loše?

Ništa. Nisam mogla svom planu da nađem manu. *Ipak, znaš šta kažu za radoznalost...*

Pritisla sam dugme.

„Halo! Ovde je Šarlot Darling, želim da potvrdim da ću doći u zakazano vreme na sastanak sa Ridom Istvudom...“

POGLAVLJE 3

Šarlot

„Slobodno krenite u razgledanje, a možete ostati i ovde u „Sfoajeu – šta god vam je draže. Gospodin Istvud upravo završava sa klijentom koji je imao zakazan obilazak stana pre vas i uskoro će vam se pridružiti.“

Očigledno, da bi se kupcu pokazao luksuzni penthaus, potrebno je više ljudi. Ne samo da je tu negde bio Rid Istvud već me je dočekala i hostesa i uručila mi brošuru na skupom sjajnom papiru s informacijama o nekretnini.

„Hvala vam“, rekla sam pre no što je nestala.

Stajala sam u predsoblju, stiskala svoju zelenu *Kejt Spejd* tašnicu koju sam našla na rasprodaji u *Ti Džej Maksu*, i osećala da sam možda napravila veliku grešku.

Morala sam da se podsetim zašto sam došla ovde. Šta sam mogla da izgubim? Apsolutno ništa. Moj život bio je u haosu, i u najmanju ruku, mogla sam da zadovoljim radoznalost kad je u pitanju autor plave poruke i da na ceo taj slučaj stavim tačku. Želim samo da saznam šta se desilo s njim – s njima – i veselo ću nastaviti svojim putem.

Trideset minuta kasnije i dalje sam čekala. Mogla sam da čujem prigušen razgovor u daljem delu stana, ali niko se još nije pojavio.

Onda sam čula korake kako odzvanjaju mermernim podom.

Srce mi je brže zakucalo, samo da bi usporilo kad sam videla hostesu koja je sprovodila dobrostojeći par kroz foaje i ka izlazu. Nije bilo Rida Istvuda.

Žena, koja je nosila malecno belo kuće, nasmešila mi se pre no što su njih troje nestali u liftu.

Gde li je?

Na trenutak, pomislila sam da je potpuno zaboravio na mene. Vladala je tišina. Možda postoji i drugi izlaz? Iako je verovatno trebalo da ostanem u predsoblju, odlučila sam da malo procunjam i ušla sam u veliku radnu sobu s bibliotekom.

Tamno, muževno drvo dominiralo je prostorijom. Otvorene police s knjigama pokrivala su sve zidove od poda do plafona. Ispod mojih nogu ležao je persijski tepih koji je verovatno koštao više nego što ja mogu da zaradim za godinu dana.

Miris starih knjiga bio je opijajući. Došetao do jedne police, uzela sam prvu koja mi je privukla pogled – *Avanture Haklberi Fina* Marka Tvena. Sećala sam se tog naslova iz osnovne škole ali nisam mogla, sve da mi i život od toga zavisi, da se setim o čemu se u toj knjizi radi.

„Prvi veliki američki roman, ako mene pitate.“

Telo mi je uzdrhtalo od dubokog, prodornog glasa. Bio je od one vrste glasova koji vas napola preseku.

S rukom na grudima, okrenula sam se. „Prepali ste me.“

„Mislili ste da ste ovde sami?“

Ukočila sam se – apsolutno sam se paralisala – kad sam ga videla. Rid Istvud bio je taman i zastrašujuć isto koliko i

soba u kojoj smo se našli. Jedan pogled, i kolena su mi klecala. Bio je čak i viši nego što sam zamišljala, nosio je košulju za koju sam bila sigurna da mu je šivena po meri. Prianjala je na njegove grudi savršeno kao rukavica. Nosio je leptir-mašnu i tregera što bi na svakom drugom izgledalo nedoraslo. Ali na ovom muškarcu – na njegovim mišićavim grudima – bilo je to neverovatno seksi.

Samo je stajao u do vratku vrata s fasciklom u ruci i gledao me. Pomislila sam da je to malo nepristojno, ali da budem iskrena, nisam imala iskustva u takvim scenama. Zar nije uobičajeno da vam domaćin priđe, pruži ruku? Da se izvini što kasni?

„Da li ste je pročitali?“ Njegov glas ponovo je zavibrirao kroz mene.

„Molim?“

„Da li ste pročitali tu knjigu koju držite u ruci, *Avanture Haklberi Fina*?“

„Oh. Hm... jesam, čini mi se... da, u školi, odavno.“

Drhtaj mi je prostrujao telom kad mi je prišao i sumnjičavo me pogledao kao da može da prozre moje odgovore. Od toga sam osetila nelagodu. Oči su mu bile kao tamna čokolada – najdublje nijanse smeđe. Kad je prešao pogledom duž mog tela, bradavice su mi očvrle.

„Zašto ste baš tu izabrali?“

Odgovorivši iskreno, rekla sam: „Zbog korica.“

„Korica?“

„Da. Crna i crvena se lepo uklapaju sa ovom sobom. Upala mi je... privukla mi je pogled.“

Usne su mu se izvile u blagi, cinični osmeh, iako se nije nasmejao. Izgledao je kao da me proučava. Od intenziteta njegovog pogleda došlo mi je da pobegnem. Bolje da

zaboravim celu ovu glupu avanturu. Uopšte nije bio onakav kakvim sam ga zamišljala na osnovu one slatke poruke.

Nisam se za to prijavila.

„Barem ste iskreni, rekao bih.“ Nakrivio je glavu. „Zar ne?“

Znojila sam se. „Molim?“

„Iskreni ste?“

Rekao je to kao da me izaziva.

Nakašljala sam se. „Da.“

Primakao se još malo i uzeo mi knjigu iz ruke, prstima se očešavši o moje prste. Od tog ovlašnog dodira imala sam osećaj kao da me je struja prodrimala. Nisam mogla da ne pogledam da li na levoj ruci ima prsten; nije ga bilo.

„U svoje vreme ta knjiga izazvala je mnoge kontroverze“, rekao je.

„Zašto, podsetite me?“ *Podsetite me.* Kao da sam ranije znala odgovor.

Dok sam čekala da odgovori, udahnula sam rustični miris njegove muževnosti.

Rid je prešao dugim prstima preko knjiga na polici, i ne gledajući me, rekao: „Zbog satiričnog predstavljanja atmosfere u društvu na Jugu na početku devetnaestog veka, ali mnogi različito tumače autorov stav prema rasizmu i ropstvu. Odatle i kontroverze.“ Na kraju se okrenuo ka meni. „Verovatno ste to učili u školi, ali niste pazili na času.“

Progutala sam knedlu.

Prvo saznanje o Ridu Istvudu: nadmena guzica.

Nadmena guzica – koja je bila u pravu. Nisam pazila na času.

Vratio je knjigu na policu i pogledao me. „Volite li da čitate?“

Svako pitanje dolazilo je kao provokacija.

„Ne... Nekad sam čitala ljubavne romane. Ali izgubila sam tu naviku.“

Izvio je obrvu podrugljivo. „Ljubavne romane?“

„Da.“

Pa, recite mi onda, gospođice Darling, zašto bi neko ko ne čita ništa – izuzev ljubavnih romana povremeno – bio zainteresovan za penthaus-apartman u kojem biblioteka zauzima dvadeset pet posto raspoloživog prostora?“

Rekla sam prvo što mi je palo na pamet – da bih izbegla neprijatnu tišinu s tim muškarcem.

„Mislim da biblioteka daje karakternu notu. Veoma je seksi biti okružen knjigama... prijatno je... ušuškano... Ne znam. Ima tu nečeg intrigantnog.“

Bože, da li sam mogla da smislim gluplji odgovor.

Nastavio je da me upitno gleda, kao da je očekivao više. Od njegovog pogleda osećala sam se nelagodno, ne samo zato što je bio tako ozbiljan već i zbog toga što je bio tako privlačan. Crna kosa, podeljena razdeljkom sa strane, za razliku od svega ostalog na njemu, nije bila savršeno ugladena, ne računajući i tri dana stare čekinke na bradi. Rid je imao opasnu energiju koja je bila u suprotnosti sa njegovom pristojnom pojavom. Nešto u njegovim očima reklo mi je da bi me bez problema stavio preko kolena i izlupao po dupetu tako da bih danima to osećala. Barem je moja mašta krenula na tu stranu.

Od tišine biblioteke udružene s njegovim strogim pogledom, postajala sam napeta.

Konačno je rekao: „Hoćemo li da pogledamo stan?“

„Da... hvala. Zato sam i došla.“

„Tačno tako“, promrmljao je.

Progutala sam uzdah olakšanja, zahvalna što ćemo promeniti okruženje. Biblioteka je počela da mi liči na tamnicu.

Rid je bio podjednako upečatljiv i otpozadi. Gledajući oblinu njegovog dupeta u po meri skrojenim pantalonama, pokušala sam da se oduprem erotskim mislima.

Uveo me je u impresivnu kuhinju. „Imamo pod od mahagonija. Kao što vidite kuhinja je namenjena gurmanima – dizajnirana je za vrhunske kuvare i nedavno renovirana. Kuhinjske površine su od granita, središnja ploča je od mermera. *Bošovi* uređaji od nerđajućeg čelika. Sve je vrhunsko. Ormarići su ručno rađeni od belog jasena. Da li vi kuvate, gospođice Darling?“

Ispravivši nabore svoje crne, uske haljine, rekla sam: „Da, povremeno kuvam.“

„Sjajno. Slobodno razgledajte. Ne oklevajte, ako imate neka pitanja.“

Da li je to počeo normalno da se ponaša prema meni? Puls mi se malo umirio.

Šetala sam po ogromnoj kuhinji, potpetice su odzvanjale. Naslonio se mišićavim podlakticama na središnju ploču i pratio me pogledom. Predah u njegovoj intenzivnoj prisutnosti bio je kratkog veka. Vratio se.

Nateravši se da skrenem pogled s njega, klimnula sam glavom. „Vrlo lepo.“

„Imate li pitanja?“

„Ne.“

„Spremni ste da krenemo dalje?“

„Da.“

Sledeća stanica bila je dnevna soba. Prostorija je bila u polutami, ali veliki prozori s kojih se pružao spektakularan pogled na grad nadoknađivali su manjak svetla.

„Ovo je glavna soba. Pogledajte odvojenu prostoriju s ormanima. U kupatilu imamo tuš-kabinu, džakuzi kadu, takođe, mermerni pod. Kao što vidite, iz ove sobe se pruža izvanredan pogled na grad.“

Nisam žurila, sve sam pažljivo gledala u poslednjem pokušaju da izgledam kao ozbiljan kupac. Išao je odmah iza mene, što je moje telo dovelo u stanje budnosti. Sva čula bila su mi više nego osetljiva na njegovu seksualnost, i to mi se nije sviđalo. Ovaj muškarac nije bio fin. Nije bio onaj Rid o kojem sam maštala. Moj Rid je trebalo da mi probudi nadu. Ovaj je polako isisavao život iz mene.

Kad smo ušli u spavaću sobu, pogledao me je. „Ima li pitanja? Komentara?“

Morala sam ovo nekako da završim. *Reci nešto.*

„Čini mi se... hm... da ovde ima previše prostora za mene.“

Seo je na krevet i prekrstio ruke sa sveprisutnom fasciklom i dalje u ruci. „Previše prostora...“

„Da, mislim da je to previše za mene. Ja... mnogo radim. I... neću imati vremena da uživam u svemu tome.“

Zurio je u mene – punom merom, intenzivno. „Oh, da, tako je. Surf-obuka pasa.“

Šta u vezi pasa?

„Molim?“

Kucnuo je po fascikli kažiprstom. „To je vaše zanimanje. Popunili ste prijavu, dali ste nam lične podatke. Vaš posao je veoma zahtevan – *dresura pasa za jahanje na talasima*. Kako ste došli do toga?“

Oh, sranje.

U šta sam se to uvalila?

U tom trenutku laganje je prosto bilo jednostavnije od objašnjavanja istine.

Počela sam da govorim iz dupeta. „Kao što ste rekli... veoma je... zahtevno. Potrebno je... mnogo školovanja. Mnogo vežbe.“

„A kako to tačno izgleda?“

Kako psi surfuju? Otkud ja to znam.

Vaj Kiland i Penelopi Vord
SKRIVENE PORUKE

Za izdavača
Dejan Papić

Urednik
Srđan Krstić

Lektura i korektura
Vladimir Stokić, Dragoslav Basta

Slog i prelom
Igor Škrbić

Dizajn korica
Nevena Mišković

Tiraž
2.000

Beograd, 2020.

Štampa i povez
Artprint MEDIA, Novi Sad

Izdavač
Laguna, Beograd
Resavska 33
Telefon: 011/3341-711
www.laguna.rs
e-mail: info@laguna.rs

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд